

เพื่อนรักต่างภาษา “สายใยถึงกัน สายสัมพันธ์ไม่มีวันจาง”

ไม่น่าเชื่อว่าในสังคมปัจจุบันขณะนี้ ซึ่งมีแต่การเอารัดเอาเปรียบซึ่งกันและกัน แกร่งแย่งชิงดีชิงเด่นเพื่อความอยู่รอดของแต่ละคน เนื่องจากสภาวะสังคม และเศรษฐกิจบีบคั้น จะมีกลุ่มคนที่มีจิตใจดีมองไปยังเพื่อนร่วมโลกของเรา อีกประเภทหนึ่ง นั่นก็คือ สุนัขและแมว ที่เป็นเพื่อนกับมนุษย์เรามาตลอดโดยไม่คำนึงถึงผลประโยชน์ใด ๆ ทั้งสิ้น ดังตัวอย่างของ คุณป้านิดา รสรื่น อายุ 60 ปี ใช้ชีวิตอยู่กับสามี 2 คน พร้อมทั้งสมาชิกของคุณป้านิดา (หมา และ แมว) อยู่รวมกันกว่า 200 ชีวิต ซึ่งแบ่งออกได้เป็น สุนัข 110 ตัว แมว 90 ตัว ป้านิดาบอกกับทางสมาคมว่า เริ่มแรกของการเลี้ยงสุนัขและแมวจรจัดนี้ เริ่มมาจากพื้นฐานโดยส่วนตัวของป้านิดาเองเป็นคนรักสัตว์อยู่แล้ว พอไปเจอสุนัขข้างถนนก็นำกลับมาเลี้ยงไว้ที่บ้านจาก 1 ตัว จนกลายเป็นจำนวนเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ในอดีตป้านิดาทำงานเป็นเจ้าหน้าที่มูลนิธิประกาศการ ก็พอที่จะมีรายได้ที่จะเลี้ยงดูให้แก่สุนัขพวกนั้น แต่เนื่องจากได้รับผลกระทบทางเศรษฐกิจ จึงต้องออกจากงาน พร้อมกับสามีด้วย จึงทำให้เกิดปัญหาการขาดแคลนปัจจัยทางการเงินเกิดขึ้น

แต่ก็ได้พยายามดิ้นรนที่จะยังชีพ ปัจจุบันทั้งสองคน ประกอบอาชีพโดยการรับซื้อของเก่ามาขายก็พอประทังไปได้ เพื่อนำเงินไปซื้ออาหารให้กับตนเองและบรรดาสุนัขทั้งหลาย ซึ่งก็ยังไม่เพียงพอแก่ความต้องการ เนื่องจากค่าใช้จ่ายในการดูแลสุนัขและแมวทั้งหมดตกอยู่ประมาณ 30,000 บาทต่อเดือน ซึ่งยังไม่รวมถึงค่ารักษาพยาบาลอื่น ๆ นอกเหนือ

จากที่ได้รับความดูแลช่วยเหลือจากทางสมาคมป้องกันการทารุณสัตว์ฯ อยู่อย่างสม่ำเสมอแล้วนั้น ป้านิดาบอกว่าตอนนี้กำลังต้องการวัคซีนรวม ยาแก้เห็บ ซึ่งกำลังเป็นปัญหาในขณะนี้ แต่ชีวิตเหมือนถูกคลื่นแกล้งจากสังคม คนเห็นแก่ตัว จากเดิมที่เคยมีภาระหนักอยู่แล้ว พอมีคนทราบว่า คุณป้านิดาเป็นคนรักสุนัขและแมวและให้ความอนุเคราะห์ดูแลอยู่ ก็นำสุนัขของตัวเองมาปล่อยไว้บริเวณบ้านของป้านิดา บางคนก็นำมาฝากเลี้ยงไว้ 1 อาทิตย์แล้วจะมารับกลับ พร้อมทั้งให้ค่าเลี้ยงดู แต่ก็ไม่มีมาอีกเลย สิ่งเหล่านี้จึงกลายมาเป็นภาระหนักยิ่งขึ้นให้แก่ป้านิดา จากที่ผ่านมาจาก

สมาคมฯเองก็ได้ให้ความช่วยเหลือในด้านความจำเป็นหลาย ๆ อย่างมาโดยตลอด แต่ก็ยังไม่เพียงพอให้แก่สุนัขและแมวของคุณป้านิดา

เวลาอันยาวนาน สายใยความผูกพันระหว่างคนกับสุนัขยิ่งแน่นแฟ้นมากยิ่งขึ้น ป้านิดาและสามีให้ความรักความอบอุ่นแก่สัตว์เลี้ยงของเค้าอย่างเต็มที่ ทำทุกอย่างตลอดจนการดูแลทำความสะอาดสะอาด โดยไม่หวังสิ่งใด ๆ ตอบแทน คุณป้านิดาเล่าให้ทางสมาคมฯฟังว่า เข้าใจและ

เห็นใจทางสมาคมฯ ซึ่งต้องแบกรับภาระหนักในการช่วยเหลือเจือจุนในแต่ละเดือน บางครั้งอาหารหมด สัตว์ไม่มีอาหารจะกินก็ไม่กล้าโทรมายังสมาคมฯ เนื่องจากเกรงใจ ก็พยายามช่วยเหลือตัวเองในเบื้องต้นไปก่อนเท่าที่จะทำได้ บางครั้งก็ไปกู้เค้ามาซื้ออาหารให้กับสุนัขและแมว หรือบางทีก็นำสิ่งของที่มีค่าไปจำหน่ายเพื่อให้ได้เงินมา

การเอื้ออาทรแก่สัตว์ผู้ยากไร้ นั้น ถือว่าเป็นสิ่งที่ดี และเป็นแบบอย่างที่ดีแก่สังคมไทย แต่สิ่งเหล่านี้กำลังจะทำให้ร้ายคุณป้านิดาและสามี ด้วยสุขภาพที่ไม่สมบูรณ์และสถานะที่ไม่เอื้ออำนวย จนทำให้ทั้งสองสามีภรรยา มีความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจในชีวิตถึงขนาดไม่อยากจะมีชีวิตต่อไป จะมีใครเห็นใจและเข้าใจ เคยมีหลายคนเคยถามป้านิดาว่า “ถ้าไม่สามารถเลี้ยงดูเค้าได้แล้วจะไปเลี้ยงทำไมให้ลำบากเปล่า ๆ” ซึ่งคำตอบที่ได้ก็คือ “เมื่อเรามีความคิดที่จะเลี้ยงดูเค้าก็สมควรที่จะต้องรับผิดชอบชีวิตเค้าไปจนถึงที่สุด หากเราไม่ดูแลเค้าแล้วเค้าจะไปอยู่ที่ไหน ปล่อยให้กลายเป็นขยะสังคม เหรอ มันไม่ถูกต้อง” สมาคมฯ จึงใคร่ขอความเห็นใจแทนคุณป้านิดา หากมีผู้ใจบุญท่านใด

หน่วยงานภาครัฐ เอกชน ฯลฯ ได้มองเห็นถึงความเสียสละตัวเอง อุทิศกายใจเพื่อทำงานช่วยเหลือสังคมในอีกด้านหนึ่ง ซึ่งน้อยคนนักที่จะสามารถทำได้ โดยท่านสามารถร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการช่วยเหลือสังคมไม่ให้สัตว์จรจัดมีจำนวนเพิ่มขึ้นและ

ให้คุณป้านิดาและสัตว์ต่าง ๆ ได้มีความเป็นที่ดีขึ้น ท่านสามารถบริจาคผ่านทาง

ธนาคารกรุงเทพฯ จำกัด(มหาชน) สำนักงานใหญ่สีลม ซี่งบัญชี สมาคมป้องกันการทารุณสัตว์แห่งประเทศไทย บัญชีเลขที่ 101-599580-4 หรือสอบถามรายละเอียดได้ที่คุณกนกนิตกนิษฐ เจ้าหน้าที่สมาคมฯ โทร.-02236-2176,0-2266-5104

ท้ายนี้ ฝากถึงผู้ที่ขณะนี้กำลังเลี้ยงสุนัขหรือแมวอยู่หรือมีความคิดที่จะเลี้ยง ให้พิจารณาอีกสักนิดหนึ่งว่า คุณพร้อมที่จะดูแล รับผิดชอบชีวิตสัตว์เลี้ยงของท่านตลอดไปหรือไม่

“ป่าต๋นกะป่ารีน กับ 400 ชีวิต บนเกาะสุนัข สำนักงานพุทธมณฑล จ.นครปฐม”

ชีวิตทุกชีวิตต้องดิ้นรนต่อสู้เพื่อความอยู่รอด ไม่เว้นแม้กระทั่งสัตว์ที่ทำทุกวิถีทาง เพื่อให้มีชีวิตอยู่รอด ดังเช่น ป่าต๋นกับป่ารีนเป็นเจ้าหน้าที่อยู่ที่พุทธมณฑล ทำงานดูแลความเรียบร้อยเกี่ยวกับการทำความสะอาดของ พุทธมณฑล ป่าทั้งสองบอกกับเราว่า ไม่เคยนึกเลยว่า ในชีวิตนี้จะต้องมาเลี้ยงสุนัขถึง 400 ตัว แต่เนื่องจาก เป็นคนรักสัตว์อยู่แล้วเลยไม่เป็นปัญหามากนัก เริ่มแรก จากการเก็บสุนัขข้างถนนมาเลี้ยง 1 ตัว และหลังจาก นั้นก็มีตามมาเรื่อย ๆ โดยที่เราไม่สามารถที่จะทอดทิ้งเค้าได้ เมื่อมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นก็ได้รับความอนุเคราะห์จากทาง ท่านผู้อำนวยการพุทธมณฑลคนก่อน ชื่อคุณขงยุทธ ซึ่งได้ให้ความสำคัญของคำว่า “สุนัขจรจัด” จึงได้จัดสรรพื้นที่ ภายในพุทธมณฑลประมาณ 3 ไร่ เพื่อที่จะให้ป่าต๋นกับป่ารีนนำสุนัขที่ถูกทอดทิ้งมาดูแล แต่ว่าจะต้องหาอาหารและ จัดทำสถานที่ ที่พักให้กับสุนัขเหล่านั้นเอง ซึ่งก็ได้รับความช่วยเหลือจากผู้ใจบุญในการช่วยบริจาคเงินมาสร้างที่พัก ให้กับสุนัขจรจัด และได้รับความช่วยเหลือจากทางสมาคมป้องกันการทารุณสัตว์แห่งประเทศไทย(TSPCA) ในการ บริจาคอาหาร เวชภัณฑ์และสิ่งจำเป็นต่าง ๆ เป็นประจำทุกเดือน และทางกรมปศุสัตว์ได้ให้ความช่วยเหลือในด้านการ รักษา

ปัจจุบัน การดูแลรับผิดชอบทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นการให้อาหาร อบน้ำ ทำความสะอาดที่พัก มีเพียงคุณป่าต๋น และป่ารีน 2 คนเท่านั้นที่ดูแลอยู่อย่างใกล้ชิด โดยไม่คำนึงถึงสิ่งใดๆ นอกเหนือจากสุนัขจรจัดจำนวน 400 ตัวที่อยู่ใน ความดูแลของป่าทั้งสองแล้ว ยังมีสุนัขข้างนอกอีกที่ป่าต้องไปให้อาหารเนื่องจากไม่สามารถเข้ามาอยู่ในพุทธมณฑล ได้อีก ด้วยความเป็นคนมีจิตใจเมตตาแก่สัตว์ จึงทุ่มเทแรงกายแรงใจเพื่อหวังเพียงให้สัตว์เหล่านั้นมีชีวิตและความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น การดูแลชีวิตสักหนึ่งชีวิตนั้นจะต้องอยู่บนพื้นฐานของความรักความเมตตา และที่สำคัญจะต้องอยู่บน พื้นฐานความรับผิดชอบเป็นสิ่งสำคัญ ป่าต๋นกล่าวว่า “อยากให้ทุกคนมีความรับผิดชอบต่อชีวิตตัวเองและต่อสังคมที่ เราอาศัยอยู่ด้วย”

สัตว์บ้าน สัตว์เลี้ยง เกียงคู่วัฒนธรรม

การรับอุปการะสุนัข

การรับเอาสุนัขที่ถูกทำร้ายหรือถูกทอดทิ้งมาเลี้ยงนั้น ไม่ใช่เรื่องง่ายและเป็นหน้าที่อันยิ่งใหญ่อยู่ที่เดียวเพราะสุนัขจรจัดแต่ละตัวนั้นมีประสบการณ์ที่แตกต่างกันไป จึงยากที่คุณจะคาดเดาถึงปัญหาที่จะเกิดขึ้นได้ และปัญหาที่พบอาจทำให้คุณต้องอาศัยค่าใช้จ่าย บางครั้งต้องพึ่งพาผู้เชี่ยวชาญหรือที่ปรึกษาเพื่อให้คำแนะนำ รวมทั้งต้องอุทิศเวลาและแรงกายเพื่อช่วยให้สุนัขตัวนั้นเอาชนะปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ได้

การที่คุณจะรู้ว่าสุนัขที่คุณคิดจะรับมาเลี้ยงนั้นมีปัญหาหรือไม่นั้นไม่ได้ง่ายและรวดเร็วอย่างที่หลาย ๆ คนคิด สถานรับเลี้ยงสุนัขบางแห่งมีเจ้าหน้าที่ผู้ฝึกสอนสุนัขหรือผู้ดูแลพฤติกรรมสุนัขที่สามารถให้คำแนะนำแก่คุณได้ แต่เมื่ออยู่ในสถานรับเลี้ยงนั้น สุนัขก็มักจะปฏิบัติตัวต่างไปจากเมื่ออยู่ในบ้าน ดังนั้น การทดสอบที่แท้จริงคือการรอ 8-12 สัปดาห์ นับตั้งแต่คุณรับสุนัขมาเลี้ยง เพื่อดูว่ามันมีปัญหาอะไรบ้าง บ่อยครั้งในตอนต้น ๆ ของช่วงเวลาที่ปรับตัวนั้นอาจมีปัญหาก่อเกิดขึ้น แต่ปัญหาจะหายไปทันทีที่คุณกำหนดกิจวัตรประจำวันให้มัน เช่น การฝึกการขับถ่ายภายในบ้าน เป็นต้น แต่หลังจากหลายสัปดาห์ผ่านไปเมื่อสุนัขรู้สึกสบาย กับสภาพแวดล้อมใหม่แล้ว มันจะแสดงบุคลิกภาพที่แท้จริงออกมา และนั่นก็หมายความว่าสุนัขที่เงียบ ๆ อาจจะกลายเป็นสุนัขที่ชอบเห่ามากจนเกินไปก็ได้ ถ้าดูเหมือนว่าคุณกำลังเจอปัญหาด้านพฤติกรรมที่แก้ยากนี้ จงให้ผู้เชี่ยวชาญช่วย โรงเรียนฝึกสุนัขหลายแห่งมีบริการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมของสัตว์เลี้ยงที่อาจสามารถช่วยคุณจากปัญหายุ่งยากได้

และหนึ่งในความผิดพลาดที่สุดที่เกิดขึ้นเมื่อรับเอาสุนัขที่ถูกทารุณมาเลี้ยงก็คือ การพยายามแก้ปัญหาโดยการทำในสิ่งที่ตรงกันข้าม เช่น คุณพยายามไม่ขัดใจ ให้อภัย และยอมให้สุนัขตัวนั้นแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวออกมาแต่สุดท้ายกลับกลายเป็นว่าคุณโอบอุ้มสุนัขของคุณจนเสียนิสัย ซึ่งทำให้ปัญหาด้านพฤติกรรมต่าง ๆ เลยร้ายลง

การแก้ไขปัญหาคณะจะต้องใช้วิธีการฝึกในทางสร้างสรรค์เพื่อฟื้นฟูสภาพจิตใจของสุนัข การมองหาสัตว์ที่ถูกทารุณมาเลี้ยงเพราะต้องการช่วยเหลือ สิ่งที่สำคัญมาก ๆ คือ จะต้องเข้าใจว่าคุณกำลังจะเจอกับอะไรบ้าง มันไม่ใช่เรื่องที่ว่าคุณมีความกล้าหาญที่จะช่วยเหลือพวกมันหรือเปล่า แต่มันมีอะไรมากกว่านั้น

การขยับถ่ายภายในบ้านเป็นปัญหาสำคัญอันดับ 1 สุนัขจำนวนมากที่มาจากข้างถนน อาจจะเคยมีปัญหานี้มาแล้ว และเมื่อคุณรับมันเข้ามาเลี้ยง มันก็จะเริ่มมีปัญหาการขยับถ่ายในบ้านอีก ทางแก้ไขก็คือการกลับไปสู่ขั้นพื้นฐานทำราวกับว่ามันเป็นลูกสุนัขตัวใหม่โดยมีคำแนะนำดังต่อไปนี้

- ให้อาหารสุนัขเป็นเวลา อย่าเปลี่ยนกำหนดเวลา แม้ว่าจะเป็นช่วงสุดสัปดาห์
- ให้อาหารยี่ห้อนเดียว อย่งให้เศษอาหาร ระบบการย่อยอาหารของสุนัขนั้นไวมาก การเปลี่ยนแปลงอาหารทันทีทันใด อาจทำให้ท้องอืดและท้องเสียได้
- พาสุนัขออกไปตามกำหนดเวลาประจำ สุนัข โดยปกติแล้วจำเป็นต้องขยับถ่าย หลังจากเวลารับประทานอาหาร เล่น หรือตื่นนอน (แม้ว่าจะเป็นเพียงแค่วิ่งสั้น ๆ ก็ตาม)
- รักษากำหนดการ แต่ครั้งที่สุนัขออกไปขยับถ่ายข้างนอกให้จดเวลาไว้ คุณจะเริ่มเห็นรูปแบบของพฤติกรรมชัดเจน และจะเริ่มรู้ว่าเมื่อไหร่ที่สุนัขของคุณต้องการไปข้างนอก
- พาสุนัขของคุณไปยังที่เดิมในแต่ละครั้งเพื่อให้รู้สึกผ่อนคลาย เดินอย่างสบาย ๆ ไม่เร่งรีบเพื่อไปที่นั่น เพราะคุณต้องสอนให้มันรู้ว่านี่คือ ที่สำหรับขยับถ่าย และนั่นเป็นเพียงเหตุผลเดียวที่คุณพามันไปที่นั่น